

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-179/14

Evropská komise
v.
Maďarsko

„Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 2006/123/ES — Články 14 až 16 — Článek 49 SFEU — Svoboda usazování — Článek 56 SFEU — Volný pohyb služeb — Podmínky pro vydávání daňově zvýhodněných poukazů, které zaměstnavatelé přidělují svým zaměstnancům a které se používají pro účely ubytovacích služeb, volnočasových aktivit nebo stravování — Omezení — Monopol“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 23. února 2016

1. *Svoboda usazování — Volný pohyb služeb — Služby na vnitřním trhu — Směrnice 2006/123 — Vnitrostátní právní úprava zakazující pobočkám společností založených v jiných členských státech vydávat daňově zvýhodněné volnočasové poukazy, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům — Nepřípustnost*

(Článek 52 odst. 1 SFEU; směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123, čl. 14 odst. 3)

2. *Svoboda usazování — Volný pohyb služeb — Služby na vnitřním trhu — Směrnice 2006/123 — Vnitrostátní právní úprava ukládající společnostem vydávajícím daňově zvýhodněné volnočasové poukazy, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům, aby měly právní formu obchodní společnosti podle tuzemského práva — Nepřípustnost*

[Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123, čl. 15 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. a)]

3. *Svoboda usazování — Volný pohyb služeb — Služby na vnitřním trhu — Směrnice 2006/123 — Vnitrostátní právní úprava vyhrazující přístup k vydávání daňově zvýhodněných volnočasových poukazů, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům, pouze bankovním nebo finančním institucím, které mají kancelář otevřenou v každé obci dotyčného státu s počtem obyvatel vyšším než 35 000 a stabilní infrastrukturu na území tohoto státu — Nepřímá diskriminace — Nepřípustnost*

[Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123, čl. 15 odst. 1, odst. 2 písm. d) a odst. 3]

4. *Svoboda usazování — Volný pohyb služeb — Služby na vnitřním trhu — Směrnice 2006/123 — Vnitrostátní právní úprava podmiňující vydávání daňově zvýhodněných volnočasových poukazů, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům, existencí stále provozovny na území dotyčného členského státu — Nepřípustnost*

(Směrnice 2006/123, článek 16)

5. *Svoboda usazování — Volný pohyb služeb — Ustanovení Smlouvy — Působnost — Vydávání stravenek na studená jídla, které zaměstnavatelé udělují za daňově zvýhodněných podmínek svým zaměstnancům — Zahrnutí — Vnitrostátní právní úprava přiznávající veřejnoprávnímu subjektu monopol k vydávání takových stravenek — Omezení — Odůvodnění — Nedostatek*

(Články 49 SFEU a 56 SFEU)

1. členský stát neplní povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 14 odst. 3 směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu, pokud zavede a ponechá v platnosti právní úpravu nedovolující pobočkám společností založených v jiných členských státech, které jsou usazeny na jeho území, působit v tomto státě jako subjekty vydávající daňově zvýhodněné volnočasové karty, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům. Takové omezení totiž v rozporu s uvedeným ustanovením směrnice omezuje svobodu poskytovatele zvolit si mezi hlavní a vedlejší provozovnou a zvolit si formu usazení v podobě zastoupení, pobočky nebo dceřiné společnosti.

Zákaz takového omezení bez možnosti odůvodnění směřuje k zajištění systematického a rychlého odstranění některých omezení svobody usazování, která jsou unijním právem považována za omezení, jež závažným způsobem ovlivňují řádné fungování vnitřního trhu, a sleduje tak cíl, který je v souladu se Smlouvou o FEU.

(viz body 42, 44, 46, 48, výrok 1)

2. členský stát neplní povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 15 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 3 směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu, pokud zavede a ponechá v platnosti právní úpravu podmiňující postavení určitého subjektu jakožto subjektu vydávajícího daňově zvýhodněné poukazy udělované jeho zaměstnancům tím, že uvedený subjekt musí být součástí skupiny společností, ve které má zaprvé formu obchodní společnosti, konkrétně akciové společnosti nebo společnosti s ručením omezeným založené podle práva tohoto členského státu, a zadruhé je dceřinou společností obchodní společnosti založené podle práva téhož členského státu. V takových případech se od poskytovatele služeb požaduje, aby byl právníkem osobou, aby měl formu obchodní společnosti, a to navíc určitého konkrétního typu, a zároveň aby byl dceřinou společností společnosti, která je sama obchodní společností.

Takové podmínky tedy ve svém důsledku tomuto vydávajícímu subjektu stanoví několik omezení co do jeho právní formy ve smyslu čl. 15 odst. 2 písm. b) směrnice 2006/123. Je-li s těmito omezeními spojen požadavek, aby poskytovatel služeb i ovládající společnost skupiny společností, jíž je případně součástí, byli založeni podle práva tohoto členského státu, což znamená, že jejich sídlo musí být umístěno v témž státě, nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 15 odst. 3 písm. a) směrnice 2006/123.

(viz body 64, 65, 67, 68, výrok 1)

3. členský stát neplní povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 15 odst. 1, odst. 2 písm. d) a odst. 3 směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu, pokud zavede a ponechá v platnosti právní úpravu vyhražující možnost vydávat daňově zvýhodněné poukazy, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům, jen bankám a finančním institucím, neboť pouze tyto subjekty mohou splnit podmínky stanovené touto právní úpravou.

Taková právní úprava sice nezahrnuje žádnou přímou diskriminaci, neboť neuvádí žádnou výslovnou podmínku ohledně umístění sídla subjektu vydávajícího takové poukazy, avšak podmínka, podle níž musí mít uvedený subjekt v každé obci tohoto členského státu s počtem obyvatel vyšším než 35 000 kancelář otevřenou pro veřejnost, může být splněna pouze bankovními či finančními institucemi se sídlem v uvedeném členském státě. Takové podmínky tedy mohou fakticky vést ke stejnému výsledku jako stanovení podmínky umístění sídla.

Za předpokladu, že takové požadavky sledují cíl ochrany spotřebitelů a věřitelů tím, že mají zajistit, aby takové vydávající subjekty poskytovaly dostatečnou záruku co do platební schopnosti, profesionality a dostupnosti, by ještě bylo třeba prokázat, že takové požadavky splňují podmínky stanovené v čl. 15 odst. 3 písm. c) uvedené směrnice, konkrétně podmínku absence méně restriktivních opatření k dosažení sledovaného výsledku.

(viz body 71, 86–88, 91, 93, výrok 1)

4. členský stát neplní povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 16 směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu, pokud jeho právní předpisy požadují usazení na jeho území pro účely vydávání daňově zvýhodněných poukazů, které zaměstnavatelé udělují svým zaměstnancům. Tak je tomu v případě, kdy uvedené právní předpisy ukládají každému poskytovateli, který by měl zájem o výkon této činnosti spočívající ve vydávání poukazů, povinnost mít v tomto členském státě stálou infrastrukturu, v níž je činnost poskytování služby skutečně vykonávána.

Takový požadavek každopádně nesplňuje podmínku přiměřenosti uvedenou v čl. 16 odst. 1 písm. c) této směrnice, neboť méně restriktivní opatření, jež by volný pohyb služeb omezovala méně než opatření vyplývající z uvedeného požadavku, by umožnila, za předpokladu jejich souladu s unijním právem, dosáhnout těchto cílů.

(viz body 105, 107, 116, 117, výrok 1)

5. členský stát neplní povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 49 a 56 SFEU, pokud jeho vnitrostátní právní úprava přiznává veřejnoprávním subjektům monopol v oblasti vydávání stravenek na porizení studených jídel, které mohou za daňově zvýhodněných podmínek udělovat zaměstnavatelé svým zaměstnancům jako věcné výhody.

Zprvé má totiž taková činnost hospodářskou povahu, neboť je vykonávána za úplaty a z tohoto titulu spadá do působnosti ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se volného pohybu služeb. V tomto ohledu není nezbytné, aby měl poskytovatel služby za cíl uskutečnit zisk. Obdobně skutečnost, že podle této vnitrostátní právní úpravy musí být zisky dosažené prostřednictvím uvedené činnosti použity výlučně na určité cíle v obecném zájmu, nemůže vést sama o sobě ke změně povahy dané činnosti a připravit ji o její hospodářský charakter.

Zadruhé, jelikož tato vnitrostátní právní úprava podrobuje výkon této hospodářské činnosti režimu výlučnosti ve prospěch jediného veřejnoprávního nebo soukromoprávního subjektu, je omezením jak svobody usazování, tak volného pohybu služeb.

Takové omezení konečně nemůže být odůvodněno ani úvahami spojenými se sociální politikou, s ochranou spotřebitelů a se mzdovou a fiskální politikou.

(viz body 154, 157, 164, 167–173, výrok 2)